

STORE NORSKE
SPITSBERGEN KULKOMPANI

AKTIESELSKAP.

1916-1922.

STORE NORSKE SPITSBERGEN KULKOMPANI

AKTIESELSKAP.

1916 - 1922.

LITT HISTORIK.
«STORE NORSKE»s KULFELTER PAA SPITSBERGEN
OG ANLÆG I ADVENT BAY OG HARSTAD.
OM «LONGYEAR SPITSBERGENKUL»
OG DERES ANVENDELSE.

KRISTIANIA
EMIL MOESTUE A/S BOKTRYKKERI
1922

KUN ca. to døgn's reise fra Norge ligger *Isfjorden* paa Spitsbergen paa ca. 78° nordlig bredde. Mellem denne fjord og fjorden søndenfor, som kaldes *Bellsund*, har man Spitsbergens største og værdifuldeste kulfelter, hvor kuldrift nu har paaagt ca. 20 aar. At man kan drive bergverksdrift saa langt mot nord beror paa et lykkelig sammenstræf av flere gunstige omstændigheter. Spitsbergens vestkyst er, takket være *Golfstrømmen*, isfri en stor del av aaret. Intet sted paa kloden kan man komme saa langt nord med fartøi i isfrit farvand som ved Spitsbergen. Endog turistskibe har overskredet den 81de breddegrad. Til og med om vinteren er havet og fjordene isfri. Mens vi saaledes ivinter (1922) i februar har været plaget av ishindringer i *Kristianiafjorden*, har *Isfjorden* paa Spitsbergen været aapen. Et slikt forhold hører naturligvis til undtagelserne.

*Kulfelternes
beliggenhet
og naturfor-
hold.*

Som følge av *Golfstrømmen* er ogsaa klimaet mildt i forhold til den høie bredde. Det er sjelden termometret kommer under \div 40 om vinteren og om sommeren har man oftest 3—4 og optil 8—10 graders varme. Om vinteren har man mørketid i henved 4 maaneder (26. oktober—17. februar) og om sommeren midnatssol i vel saa lang tid (19. april—24. august). Klimaet er meget sunt.

Hertil kommer det eiendommelige forhold som ikke bare skyldes klimatologiske aarsaker, at den del av landet som indeholder kulleier praktisk talt er isfri, mens største-parten av øgruppen forresten er dækket av vældige isbræer.

Det er ikke saa svært længe siden der stod rædsel av en overvintring paa Spitsbergen; og enhver tanke paa bergverksdrift deroppe vilde være blit betragtet som absurd selv langt opi det 19de aarhundrede.

*Kulgrube-
driftens
begyndelse.*

De som først optok tanken om at nyttiggjøre Spitsbergens kulleier og som ogsaa har æren av virkelig at ha sat den ut i livet var fangstskippere fra Nord-Norge. Omkring aarhundrede-skiftet blev der her i Norge dannet 4 selskaper med kuldrift paa Spitsbergen som formaal paa initiativ av fangstskippere.

Av disse selskaper skal vi her bare beskæftige os med det ene, som blev stiftet i aaret 1900 av forretningsmænd i Trondhjem. Dette selskap, *Trondhjem—Spitsbergen Kulkompagnie*, sendte det nævnte aar ut en ekspedition til Spitsbergen og tok land mellem *Advent Bay* og *Coles Bay*. Selskapet lot sine felter undersøke av kyndige

*Trondhjem-
Spitsbergen
Kulkom-
pagnie.*

folk, bergingeniør, senere professor Getz, og jernbanedirektør Grønvold, som uttalte sig meget lovende om kullene og utsigterne for en lønsom drift. Men tiltrods herfor lykkedes det ikke at skaffe kapital her i Norge til anlæg og drift.

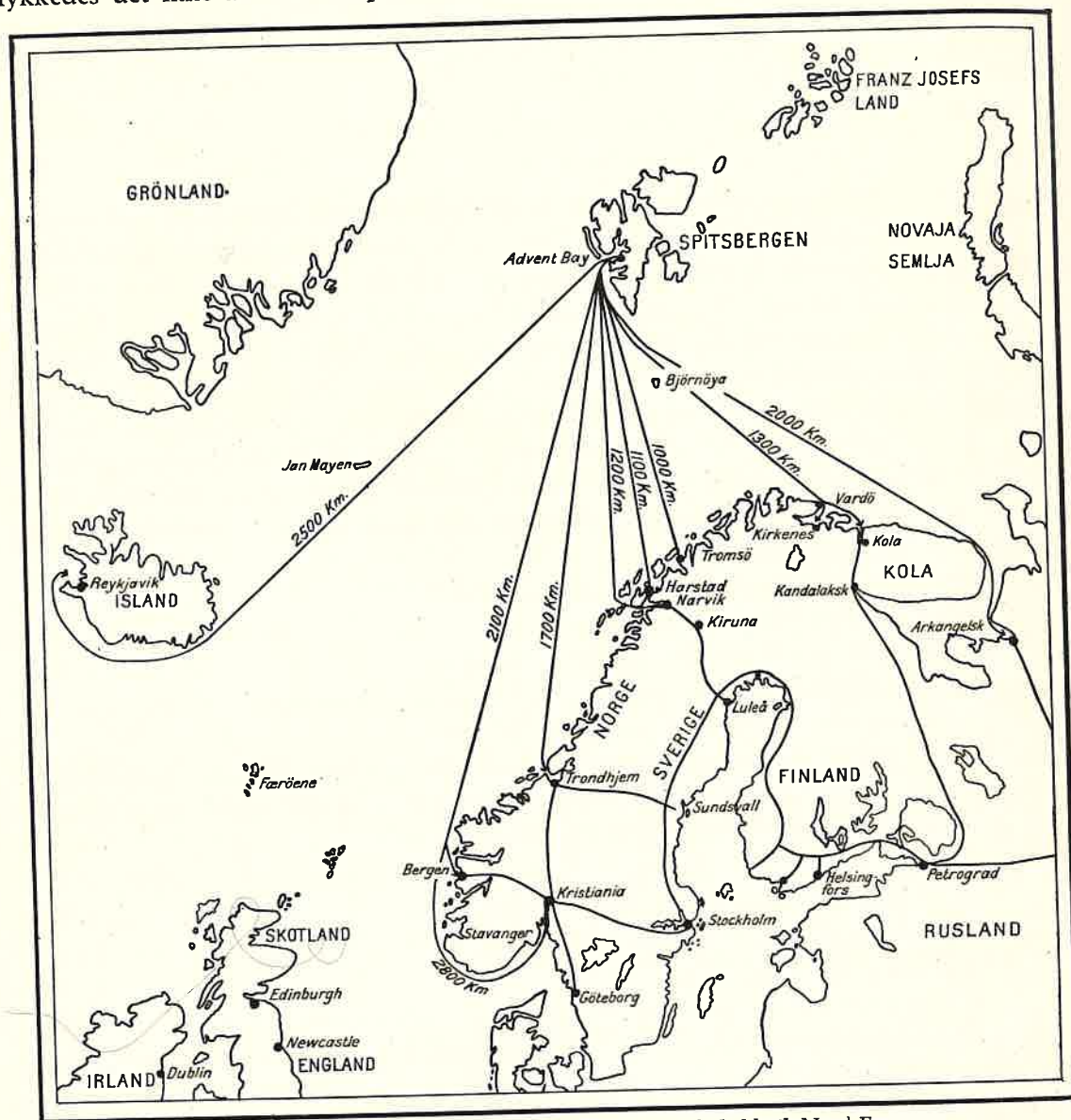

Fig. 1. Kart som viser Spitsbergens beliggenhet i forhold til Nord-Europa.

*Arctic
Coal Co.*

Men saa optraadte en ny mand som kom til at faa den aller største betydning for kuldriftens utvikling paa Spitsbergen. Det var Mr. John M. Longyear, en amerikansk grubeeier og mangemillionær. Han besøkte Spitsbergen som turist i 1901 og saa de kullag som det trønderske selskap hadde blottet ved Advent Bay. Dette vakte hans

interesse og han kom igjen i 1903 for at se nærmere paa forholdene, og tidlig i 1905 kjøpte han felterne av trønderne. Han stiftet et selskap, Arctic Coal Co., hvori han selv og hans ven Mr. Frederick Ayer var hovedaktionærer. De norske anneksjoner

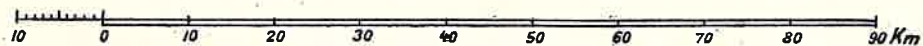
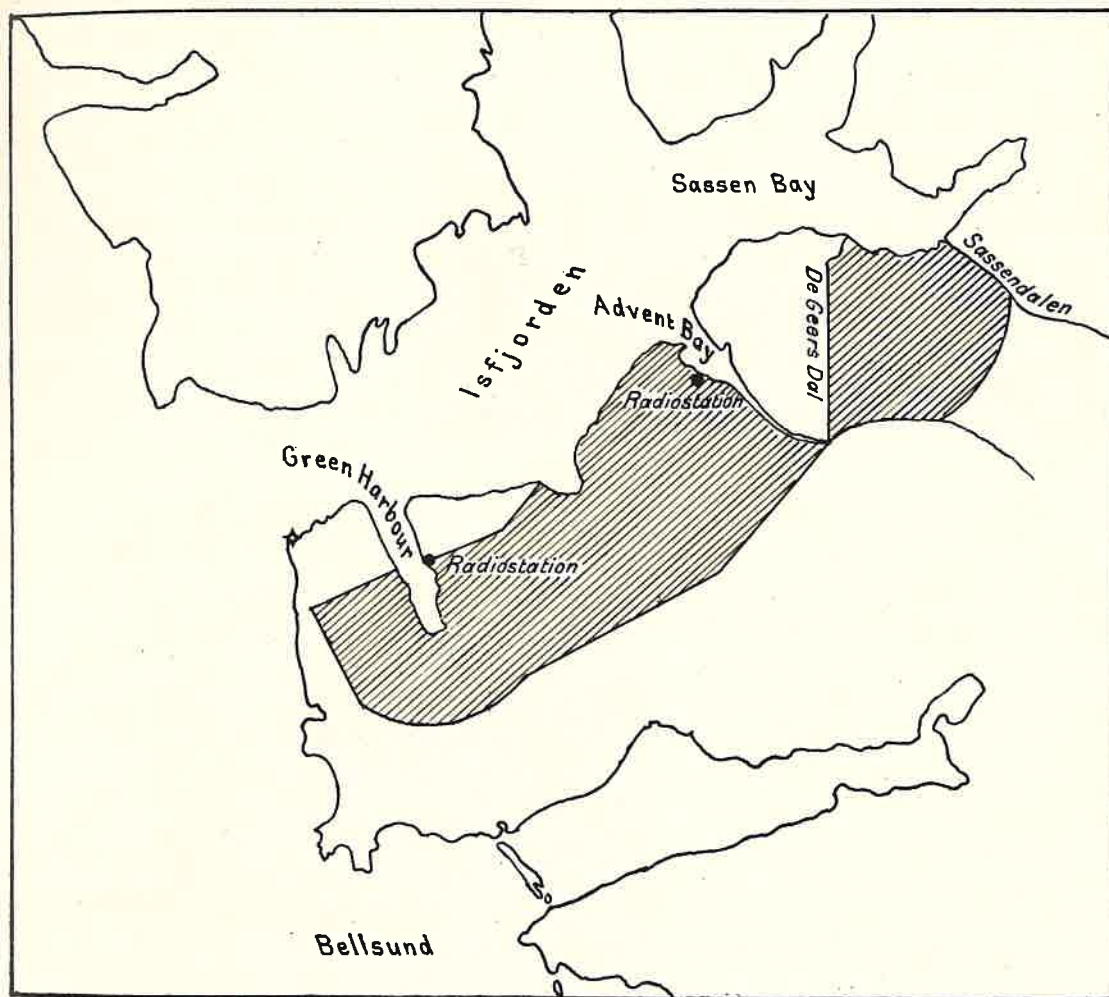

Fig. 2. Det skraferte omraade tilhører Store Norske Spitsbergen Kulkompani.

blev nu utvidet saa at alt land mellem Advent Bay og Green Harbour og mellem De Geers dal og Sassendalen kom i Arctic Coal Co.'s og Longyears og Ayers besiddelse.

Allerede i 1905 foretokes undersøkelser i stor stil. Resultatet av disse var at amerikanerne fæstet sig ved Advent Bays vestsider som et av de felter hvor de bedste kullag

og de gunstigste naturforhold fandtes. Her blev da grubedriften begyndt, og grubebyen, Longyear City, blev grundlagt samme aar nær bunden av fjorden ved munden av Longyeardalen og gruben anlagt paa vestsiden av dalen.

I de følgende aar gik det fremover med sterk fart. Byen vokste, der blev bygget taugbane, kai og beboelseshuser, kraftstation, maskineri blev installeret i gruben og

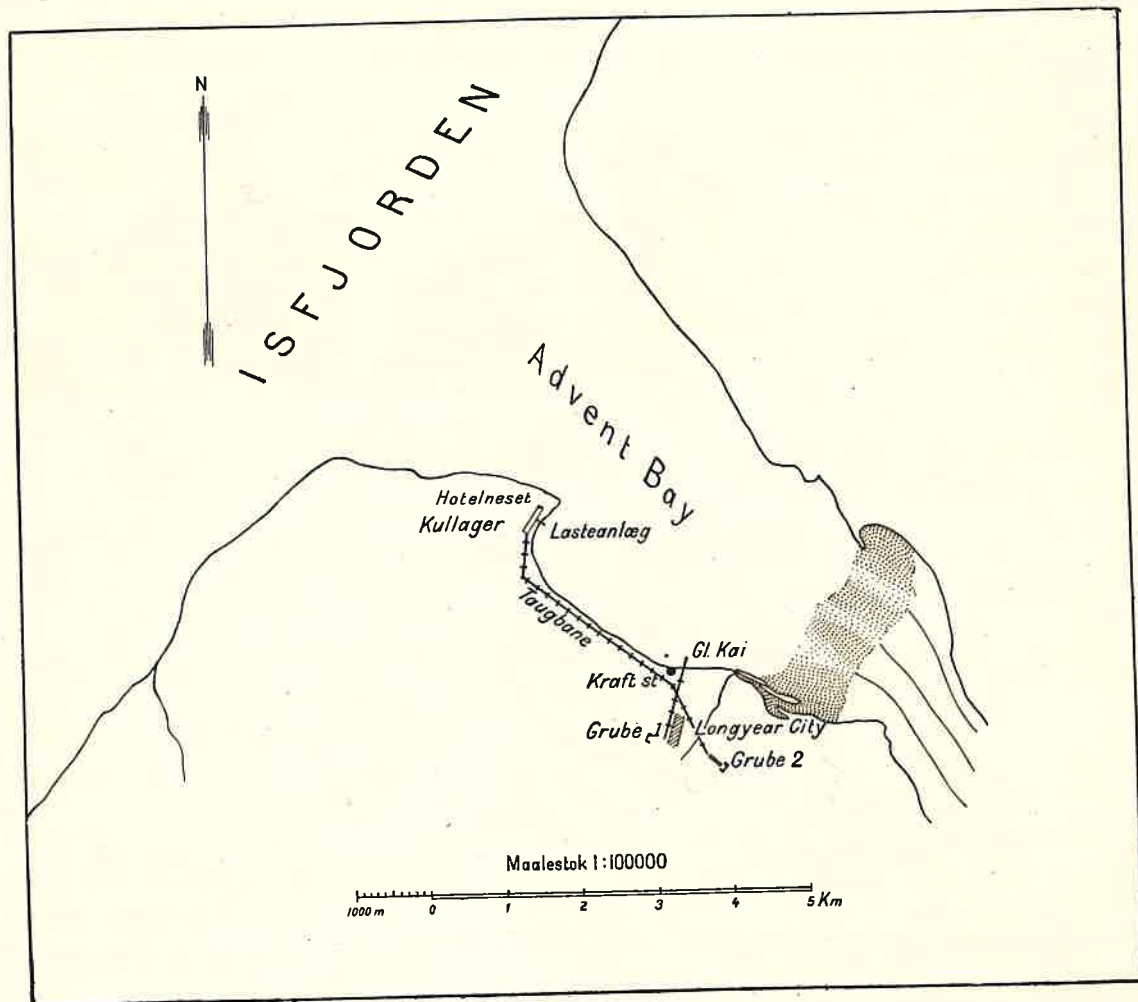

Fig. 3. Oversigtskart over Store Norske Spitsbergen Kulkompagnis anlæg ved Advent Bay.

produktionen øket stadig som det vil sees av den paa sidste side opstillede statistik over eksporten (aarene 1907-1915).

Imidlertid kom krigen i 1914 og dermed begyndte en overordentlig vanskelig tid for det amerikanske selskap, særlig begrundet i telegramcensur og vanskeligheter med at skaffe proviant og materiel. Følgen derav var at amerikanerne allerede høsten 1914 begyndte underhandlinger om at sælge sine kulfelter paa Spitsbergen.

Av flere liebhavere paa felterne blev under konkurransen «Det norske Spitsbergensyndikat» det seirende. Syndikatet, som under opmuntring fra det offentliges side var dannet av en flerhet av vore ledende banker med Norges Bank i spidsen, av større redere og dampskibsselskaper samt industrielle foretagender og med tilslutning av interesserte store forretningsmænd, kjøpte de amerikanske felter vaaren 1916 og overtok samtidig ogsaa eiendomme tilhørende tre mindre norske selskaper, som var stiftet i 1908 og 1909.

Herved kom Syndikatet, som derefter omdannedes til et aktieselskap under navn *Store Norske Spitsbergen Kulkompani* i besiddelse av et vældig omraade med utmerkede

kulleier. Det indbefatter størstparten av de bedste kulfelter paa Spitsbergen og de har en glimrende beliggenhet ved en av øgruppens mest isfri fjorder. Skibningen kan foregaa 3 à 4 maaneder om aaret fra Advent Bay og Green Harbour, hvor havneforholdene er de bedst tænkelige. Vi tør uten overdrivelse si at med disse kulfelter paa norske hænder vil Norge altid komme til at staa som det ledende land hvad kuldriften paa Spitsbergen angaar.

Tar vi for os bare omraadet mellem Advent Bay og Green Harbour, som er bedst kjendt, saa utgjør dette hele ca. 500 kvadrat-

*Store Norske
Spitsbergen
Kulkompani
Aktieselskap.*

Adolf Hoel fot. 18/9 1915.

Fig. 4. Den gamle kraftstation (300 HK.) og kai set fra sydvest.

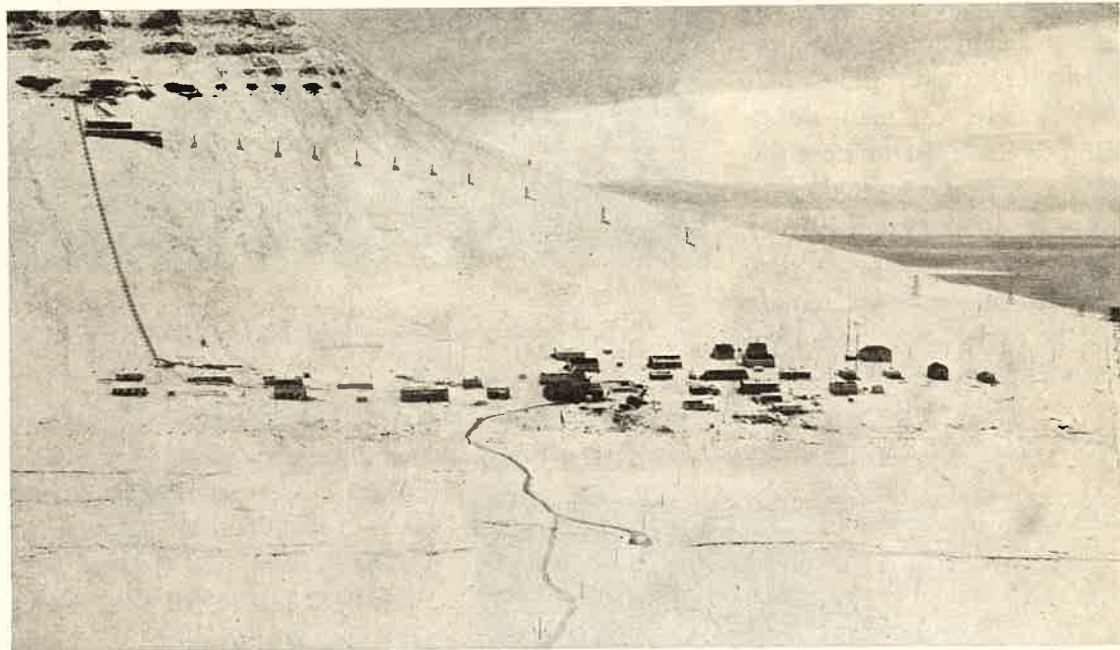

Adolf Hoel fot. 18/9 1915.

Fig. 5. Det bedste kullag i Longyeardalen, 1,10 meter tykt.

kilometer eller $\frac{1}{2}$ million maal. Paa dette omraade findes der ikke mindre end 3 delvis 4 kullag, tilhørende kridt- og tertiærformationen. 2 av de tertiære lag er drivværdige over størstedelen av felterne. Tykkelsen av disse lag er over 1 m. for hvert. Regner man bare med det ene som nu drives ved Advent Bay og som med stor sandsynlighet maa antas at strekke sig over hele feltet, og regner man bare at 1 kubikmeter kul indeholder 1 ton, ca. 25 % for lite, saa faar man paa hvert maal land 1 000 ton eller hver kvadratkilometer 1 million ton kul og paa hele feltet altsaa 500 millioner ton.

For nogen aar siden blev der tat op en statistik over jordens kulforraad. Ifølge

S. N. S. K. fot. sept. 1920.

Fig. 6. Longyear City set fra øst. Til venstre kabelbanen op til den gamle grube, 235 meter over havet, hvorfra den 1300 meter lange taugbane fører nedover mot høire til den gamle lagringsplass og kai.

denne som medtar alle kullag ned til 1 fots tykkelse og ned til 4 000 fots dybde er følgende land de kulrikeste i Europa i forhold til folkemængden: Polen, Tyskland, England, Nordslavia med 5 000—3 600 ton pr. indbygger, Belgien, Frankrike, Nederlandene, Rusland og Ukraine, Spanien, Sydslavia med 1 370—400 ton pr. indbygger.

Regner man kulforraadene paa samme maate for Store Norske Spitsbergen Kulkompani's vedkommende saa kommer man til at der sandsynligvis findes ca. 1 500 millioner ton paa selskapets felter, som ialt omfatter ca. 1 000 kvadratkilometer (1 million maal) eller et omraade saa stort som henved halvparten av Vestfold fylke. Fordeler man dette enorme kvantum paa Norges folkemængde kommer man til 600 ton pr. indbygger. De kulforraad som findes paa Store Norske Spitsbergen Kulkompani's felter

Fig. 7. Kirken set fra nordøst.

S. N. S. K. fot. 20/6 1921.

er altsaa saa store at de i forhold til folkemængden gir Norge en plads mellem Europas kulrike land næst efter Frankrike som har 820 ton pr. indbygger.

En slik stilling som den Store Norske Spitsbergen Kulkompani indtar er ganske enestaaende i vort land og bare faa utenlandske selskaper har en saadan dominerende betydning for sit lands forsyning med et av de viktigste for ikke at si det aller viktigste av alle raastoffer.

Kuldriften foregaar paa det næstøverste av de 3-4 lag som kjendes paa selskapets felter. Dette lag ligger i en høide av 2-300 meter paa vestsiden av Advent Bay. Det er 1.00-1.30 m. tykt og bestaar av helt rene kul fra ligg til hæng uten ind-

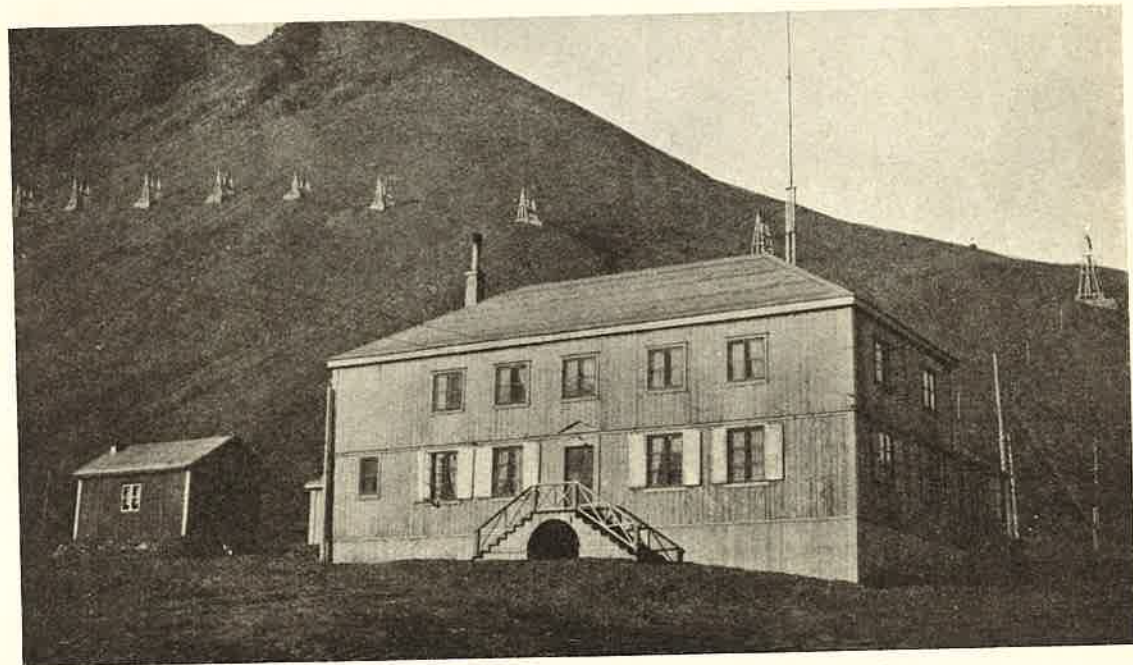

Fig. 8. Sykehuset set fra nordost.

S. N. S. K. fot. 21/7 1918.

**Kullenes
kvalitet
„Longyear
Spitsbergen-
kul“.**

blanding av skifer eller anden urenhet. Baade ligg og hæng bestaar av en seig sandsten, saa nogen tilblending av sten til de brudte kul er utelukket. Det produkt som bringes paa markedet, de saakaldte «Longyear Spitsbergenkul», er derfor av en usedvanlig renhet. I England blev de helt rene kullag uttømt for 30–40 aar siden og man er nu der henvist til at drive lag der indeholder skifermellemlag, som fordrer rensning av kullene for at de skal bli skikket som handelsvare. Samtidig maa i England kullene harpes saa man faar kulsorter med forskjellig kornstørrelse. De grove kul er de bedste med mindst askegehalt, de fine kul er urenere og det utharpede bøss brukes kun ved

S. N. S. K. fot. aug. 1920.

Fig. 9. Administrasjonsboligen set fra øst.

grubene. Ikke saa med Longyear Spitsbergenkullene. Selv det fineste støv av disse inneholder like lite aske som de store kul, og kan nyttiggjøres like godt som disse i almindelige fyringsanlæg. Dette forhold som har vakt opsigt hos fagfolk, skyldes 2 grunde: for det første at kullene er saa rene, for det andet at de bakes sammen naar de ophetes, saa at de ikke falder gjennom ristene.

Vore kul har tildels været smaafaldende, men vi har dog endda ikke fundet grund til at gaa til noget harpningsanlæg. Naar dette ikke er skeet saa skyldes det de 2 ovenfor nævnte egenskaper, som gjør at kullene paa de fleste omraader kan hævde og har hævdet sig i konkurransen med harpede engelske kul. Forøvrig vil procenten av smaakul avta betydelig ved de nye maskinelle driftsmetoder.

Gjennemsnittsanalyser av vore kul viser følgende resultat:

Vand	1.9	—	3,5	%
Aske	3.7	—	6,8	«
Svovl	1.1	—	1,6	«
Koks	59.8	—	61.1	«
Brændbar flygtig substans	38.3	—	35.4	«
Effektiv Brændværdi	7500	—	7200	kalorier.

Som man ser herav er dette fortrinlige kul med lavt vand- aske- og svovl-indhold og høi varmegærdi. Mens kul av tertiær ælder ellers i verden for det meste er brunkul, er Store Norskes kul som det vil sees av analyserne ægte stenkul.

Adolf Hoel fot. 9/1918.

Fig. 10. Arbeidermessen med kjøkken, spisesal, kafé, bibliotek, læseværelse og kinomatograf. Set mot sydost.

Paa Spitsbergen er grunden frossen ned til store dybder, antagelig 300—400 meter. I de gruber man hittil har drevet har man overalt arbeidet i frosset fjeld og kul. Dette medfører en række fordeler ved grubedriften, som man ikke har i lande med temperert klima.

Taket i gruben er saa solid at der behøves meget lite tømmer til at holde det oppe, ingen vandlensning trænges, da der ikke findes noget vand i gruben, heller ikke er der paavist grubegas. Temperaturen i gruben som holder sig konstant aaret rundt paa $\pm 3^{\circ}$ er behagelig for arbeiderne.

Desuten byr driften av Store Norskes felter paa en række specielle fordele hvorav kan nævnes:

Det kullag som for tiden er gjenstand for drift indeholder en udmerket kulsort, som ikke er forurenset av skifer. Det fuldt færdige handelsprodukt tas med engang

**Grube-
driften.**

ut av gruben, saa man ikke er avhængig av kostbare og tvilsomme forædlingsprocesser. Kullaget er overalt meget regelmæssig og fri for folder og forkastninger og har et svagt fald (2° — 3°), saa at man med lethed kan bruke kulkuttere og transportbaand i gruben, hvilket sparer meget arbeide og store utgifter.

Kullagene trær ut i dagen nær sjøen, saa at man ikke behøver at anlægge kostbare sjakter for at komme ned paa kullagene, likesom transporten av kullene fra gruben til fartøiet blir meget kort.

Der er ingen bebyggelse over kullagene som uttas, hvorfor synkningen i grunden ikke medfører nogen ulempe i form av erstatning til grundeiere.

Adolf Hoel fot. $\frac{2}{9}$ 1918.

Fig. 11. Vinterchefsboligen set fra nordvest.

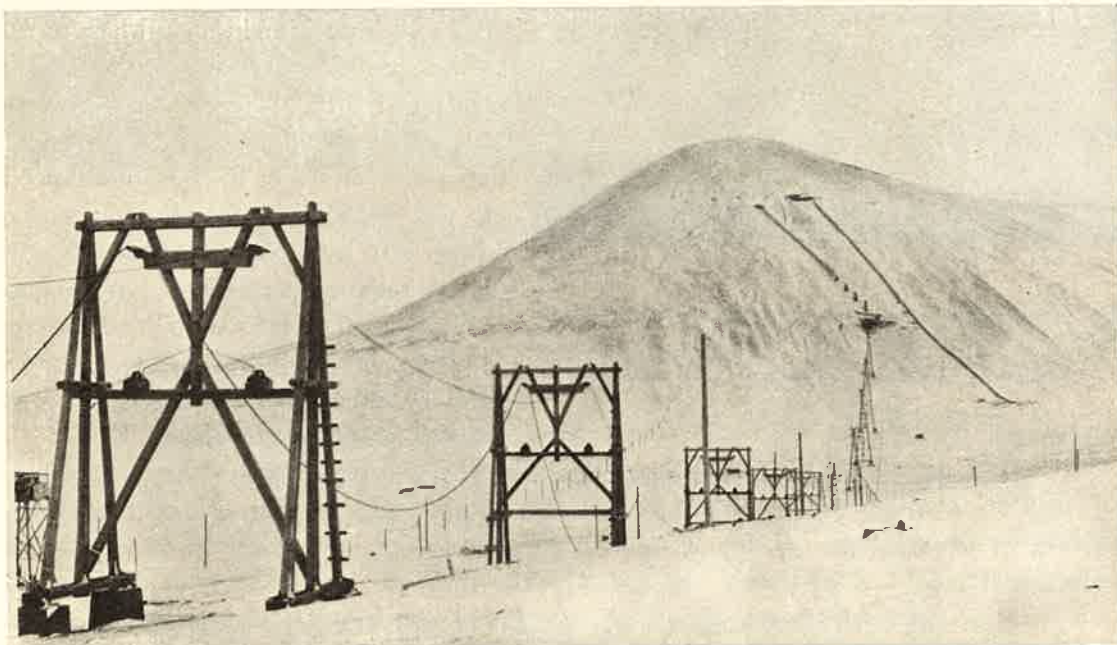
Paa den anden side er der naturligvis ogsaa store vanskeligheter forbundet med grubedrift i et land som Spitsbergen. Den moralske virkning av den lange mørketid og avstængthet fra utenverdenen; nødvendigheten av at lagre en stor del av aarets produktion i 8—9 maaneder; nødvendigheten av at importere og holde lager av alle fornødenheter til livsophold og materiel av enhver art til driften, og endelig maa man regne med isvanskeligheter i skibningssæsonen.

Som man ser er der nok av vanskeligheter man har at kjæmpe med. Med den stordrift vort selskap satte igang ifjor høst har det imidlertid allerede bevist at fordelene veier tungere i vegtskaalen end vanskelighetene, saa at Store Norske Spitsbergen Kullkompani nu producerer kul som kan selges hvorsomhelst i Norge i konkurranse med fremmede kul. Dette skyldes foruten kullenes kvalitet de ovenfor nævnte fordele ved grubedriften, som er saa store at vort selskap med sin maskinelle utrustning og trods

S. N. S. K. fot. sept. 1921.

Fig. 12. Den nye kraftstation paa 750 hk. med kjølevandsindtak paa jeté set fra Advent Bay.

S. N. S. K. fot. sept. 1920.

Fig. 13. Taugbanen fra den nye grube paa østsiden av Longyeardalen under bygning. Til høire sees den dobbelte kabelbane, som fører fra dalbunden til grubeindgangen, som ligger 285 meter over havet.

relativt uøvede folk producerer langt mere pr. mand pr. aar eller pr. skift end noget europæisk land, og det staar i saa henseende ikke langt tilbage for De Forenede Stater.

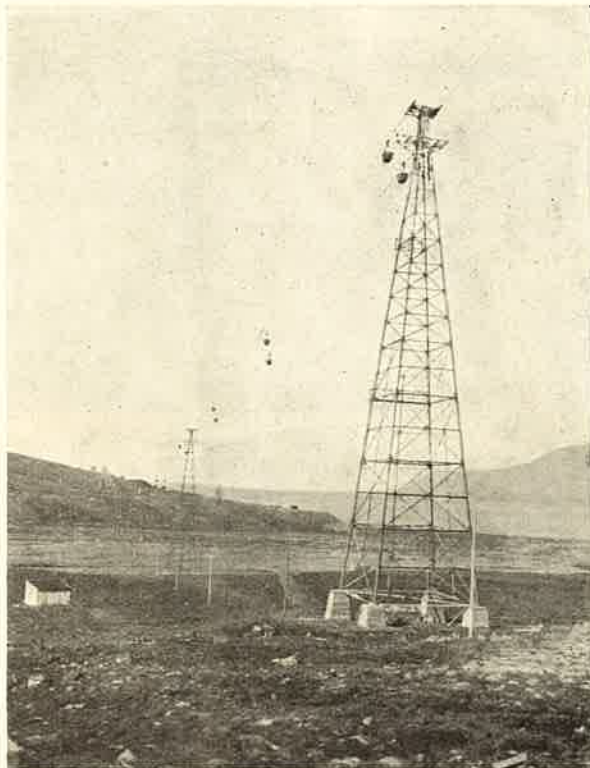
Dette vil fremgaa av følgende tal:

Forenede Stater	producerede i 1918 ¹⁾	816 ton pr. mand pr. aar.
Storbritanien og Irland.....	« - 1920 ¹⁾	193 — —
Store Norske Spitsbergen Kulkompani . . .	« - 1922 ²⁾	750 — —

For de andre europæiske land er produktionen pr. mand pr. aar langt mindre end for Storbritanien og Irland.

I denne statistik er medtat alle mand beskæftiget ved gruben baade over jorden og under jorden. Tar man bare de folk som arbejder i gruben, men alle iberegnet, blir produktionen i Store Norskes gruber lidt over 3 ton pr. mand pr. 8 timers skift. Amerika har fra 3—4 ton, men intet europæisk land over 1 ton. De ovenfor nævnte tal gjælder for den nuværende aarsproduktion paa 150 000 ton i Store Norskes gruber.

«Store Norske's» kul har i første række fundet anvendelse som dampskibskul, hvortil de egner sig fortrinlig, likesom de ogsaa med udmerket resultat har været anvendt til husholdningskul og ved forskjellige fabrikker og grubeanlæg samt ved Norges Statsbaner som for sit vedkommende hittil har anvendt ca. 40 000 ton. Statsbanerne har allerede for kommende skibningssæson kontraheret 50 000 ton av selskapets nye produktion i sæsonen 1921—22.

Marked og priser.

S. N. S. K. fot 4/8. 1921.

Fig. 14. Tangbanen fra den nye grube til lager- og lastepladsen paa Hotelnesset. Den er 5 kilometer lang med 74 taarne. Taarnet i forgrunden er 50 meter høit. Ser mot nordost.

Kullenes naturlige avsætningsomraade er Nord-Europa: Nord-Norge, de nordlige dele av Sverige, Finland og Rusland. Men som ovenfor nævnt er man ikke bundet bare til disse markeder; Longyear Spitsbergenkullene kan konkurrere med de engelske over hele Norge.

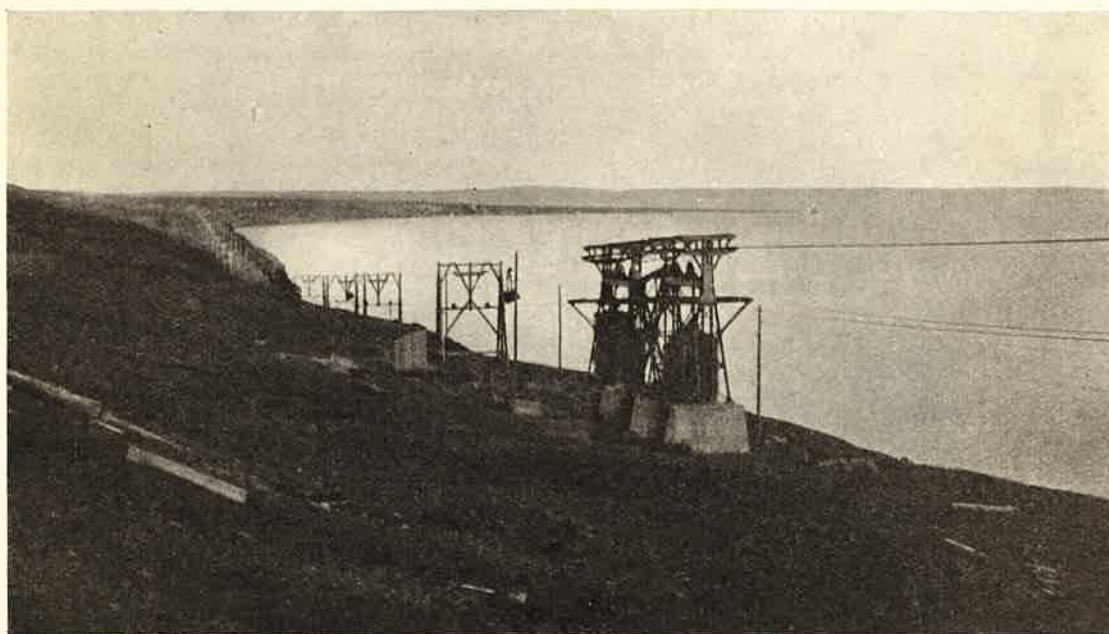
Man har i fri konkurrence altid opnaet mindst like gode priser for Longyear Spitsbergenkul som de kommer fra gruben, som for de bedste store engelske østkystkul.

¹⁾ Det sidste aar for hvilket tilgjengelig statistik foreligger.

²⁾ Beregnet efter første kvartals produktion som var 36 000 tons.

Selskapet var under de første aar av sin virksomhet paa grund av verdenskrigen henvist til at producere mest mulig med de forhaandenværende anlæg, hvis kapacitet det dog ved forskjellige forbedringer lykkedes at hæve forholdsvis betydelig; men først da krigen var slut kunde selskapet begynde paa sit egentlige program, nemlig at etablere en fuldt moderne stordrift med det maal for øie, at skape en konkurrence-dygtig produktion under normale forhold paa markedet.

De for dette øiemed planlagte anlægsarbeider begyndte allerede i 1918, og blev

S. N. S. K. fot. 27/3 1921.

Fig. 15. Taugbanen til den nye lager- og lasteplads paa Hotelnesset, som sees i bakgrunden. Set mot nordost.

i alt væsentlig fuldført i 1920 og 1921, saaledes at selskapets produktionskapacitet nu er oppe i 150 000 ton pr. aar. Denne vil let og med relativt smaa utlæg kunne bringes op i 250 000 ton pr. aar.

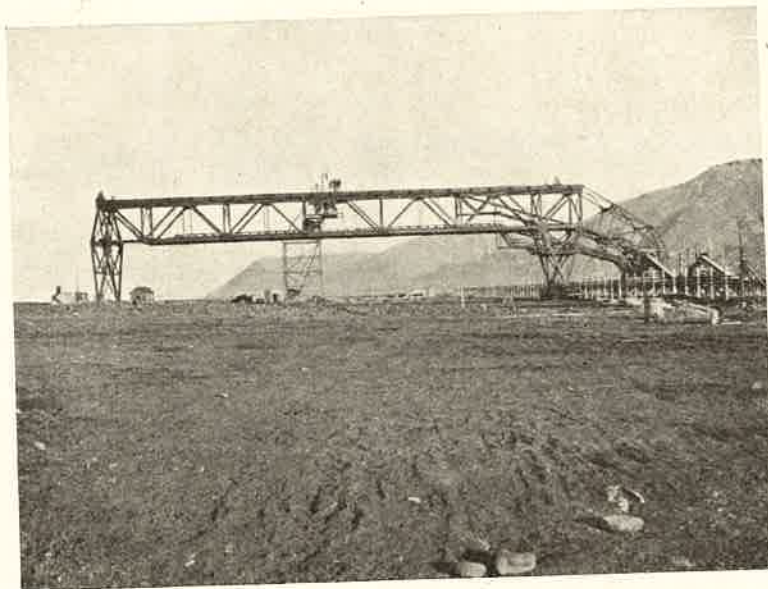
De anlæg som selskapet overtok efter Arctic Coal Co. laa alle ved munningen av Longyeardalen og gruben paa vestsiden av denne dal. Nu er denne gamle grube foreløbig forlatt og en ny grube paa østsiden av dalen optat til drift. Kullaget er her tykkere og kullene kan produceres billigere end i den gamle. Samtidig er lagerpladsen og lastearrangementet flyttet ut til fjordens munding, Hotelnesset, hvor man har en ypperlig havn og hvor forholdene for lagring og lastning er helt ideelle.

De utførte anlæg kan grupperes paa følgende maate:

1. *Byanlægget* omfatter moderne boliger til 350 mennesker, kirke, sykehus, central-kjøkken, bakeri, kinematograf, kontor, butik, lagerhuse av enhver art samt stald

og fjøs. Under denne gruppe kan sluttelig henregnes en moderne traadløs telegrafstation.

2. Et *dampkraftanlæg* av nyeste type paa 750 HK er bygget for at skaffe den nødvendige energi til belysning og drift av det hele maskinelle anlægs ca. 70 elektriske motorer.
3. *Grubenes* ekvipering for fuldstændig maskinell elektrisk drift ved elektriske lokomotiver, elektrisk drevne kulkuttere, transportbaand og opfaringsmaskiner.
4. *Transportanlægget* omfatter ialt ca. 6 km. taugbane, som med en kapacitet av

S. N. S. K. fot. sept. 1921.

Fig. 16. Lagrings- og lastebro med 70 meters spænd. Ser mot øst.

100 ton timen fører kullene fra selskaps 2 gruber i Longyeardalen til den nye lager- og lasteplads paa Hotelnesset.

5. Et moderne amerikansk *lagrings- og lastningsarrangement* med en lagerkapacitet for vinterproduktionen av henved 150 000 ton, og en lastekapacitet under skibnings-sæsonen av 4 000 ton pr. døgn. Ved dette anlæg kan der med lethed lastes skibe paa 6 000 tons størrelse.

De foran nævnte anlæg blev alle saavitt færdige høsten 1921 at storproduktionen da kunde begynde. Denne har nu foregaat den første vinter uten uheld, og har svaret til forventningerne.

Selskaps avdelingskontor i Nord-Norge ligger i Harstad, hvor selskapet i 1918 leiet en utmerket beliggende tomt med strandlinje av Harstad kommune. Straks efter iverksattes bygningen av kai, lagerhus og kontorbygning etc. som alt blev færdig

og tat i bruk ved skibningssæsonens begyndelse i 1919. Omtrent samtidig kjøpte selskapet ved Harstad et større tomte-areal med lang strandlinje for et fremtidig større kuloplag i Nord-Norge. Paa dette areal er der allerede utført betydelige planeringsarbeider.

Store Norske staar saaledes nu rustet til at kunne dække en ikke uvæsentlig del av landets samlede forbruk av fyrkul av prima kvalitet til konkurrerende priser. Utviklingen av selskapets bedrift og dennes betydning for vort lands kulforsyning vil sees av følgende statistikk:

	Norges kulforbruk: Ton	Eksport fra Arctic Coal Co. og Store Norske: Ton	
1907.....	1 614 162	1 500	Arctic Coal Co.
1908.....	1 925 625	2 000	
1909.....	1 924 618	4 000	
1910.....	1 984 469	4 600	
1911.....	2 013 190	22 000	
1912.....	2 263 044	23 520	
1913.....	2 276 808	32 800	
1914.....	2 504 602	38 440	
1915.....	2 758 507	17 830	
1916.....	2 467 551	19 245	
1917.....	1 059 465	24 060	
1918.....	1 421 539	39 391	
1919.....	1 595 104	46 458	
1920.....	1 537 188	9 921 ¹⁾)	
1921.....	986 593	14 707 ¹⁾)	
1922.....		150 000	Anslagsvis

¹⁾ Liten produktion paa grund av at der væsentlig blev drevet med anlæg.

Ovenstaaende statistikk over Norges kulforbruk omfatter kul til jernbanerne, dampskibstrafikken, industrien, gasverkerne, hær og marine samt almindelig opvarmning. Omkring $\frac{2}{3}$ av forbruket omfattes av almindelig fyrkul, mens $\frac{1}{3}$ dækkes av specielle kulsorter, nemlig smalls, som i stor utstrækning anvendes i industrien, og gaskul til gasverkerne. Som det vil sees av statistikken naadde det samlede forbruk av al slags kul like før krigen op i $2\frac{1}{2}$ million ton, mens det de to første aar efter krigen utgjorde ca. $1\frac{1}{2}$ million ton og i 1921 ca. 1 million ton. Regner man med at det totale forbruk i de nærmeste aar vil dreie sig om $1\frac{1}{2}$ million ton, blir behovet for almindelige fyrkul 1 million ton pr. aar. Store Norske kan altsaa allerede nu dække 15 % av dette behov

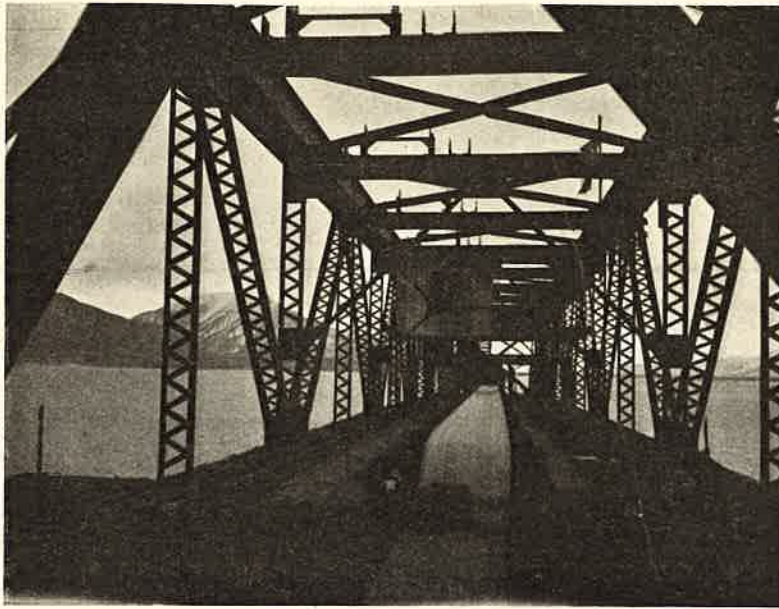
ved en aarsproduktion av 150 000 tons. Denne kan imidlertid økes betragtelig ved en utvidelse av gruben, idet alle utvendige anlæg har en kapacitet av indtil 250 000 tons pr. aar. Utvidelsen av gruben for at naa denne produktion vil kun kræve et kapitaludlæg av $\frac{1}{2}$ million kroner. Ved en saadan utvidelse vil altsaa selskapet være istand til at dække 25 % av Norges behov av fyrkul. Det næste fremtidsperspektiv er at faa utbygget selskapets felter i Green Harbour for en lignende produktion, som i Advent Bay, hvorved den samlede produktion vilde komme op i 500 000 tons pr. aar.

Denne utredning turde vise selskapets store nationaløkonomiske betydning og den vigtige rolle det efterhvert i fremtiden vil komme til at spille for vort lands kulforsyning.

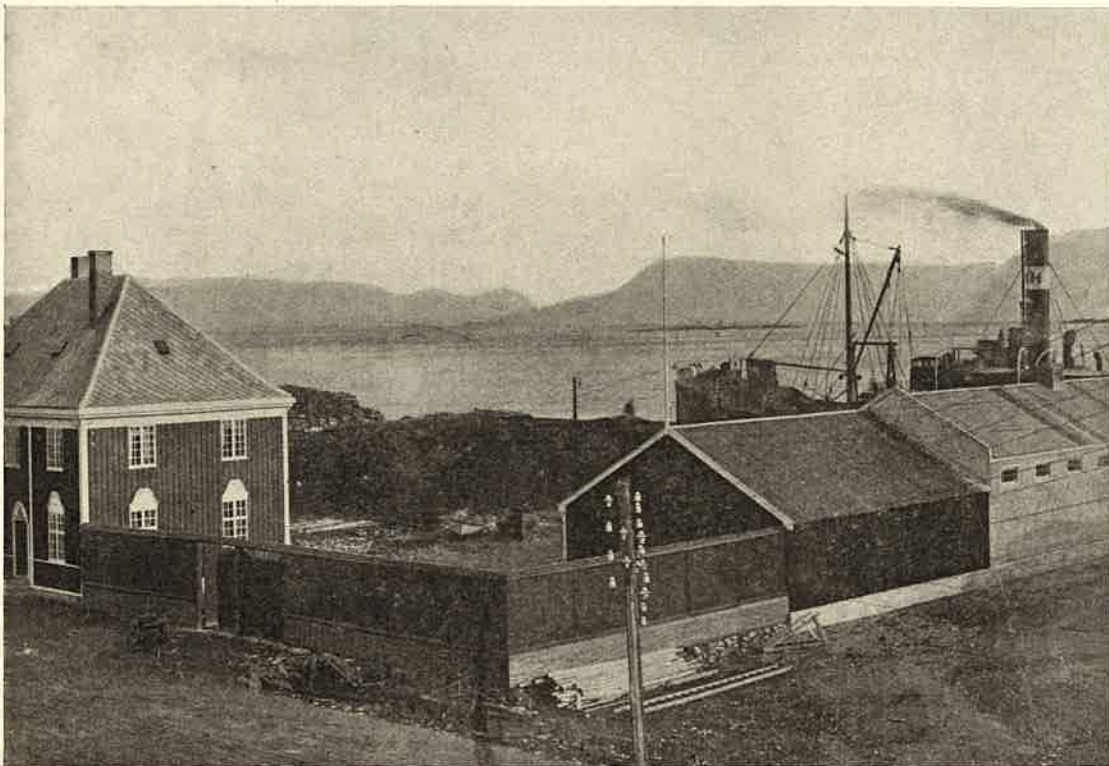
S. N. S. K. fot. $\frac{28}{4}$ 1921.

Fig. 17. Transportbaand (conveyors) som fører kul fra taugbanens endepunkt til lagringsbroen eller til kaien.

S. N. S. K. fot. $\frac{20}{9}$ 1921.

Fig. 18. Transportbaand for lagring paa lagringsbroen.

Fotograf B. Slagstad, Harstad, fot. 1919.

Fig. 19. Fra Harstad: Selskapets avdelingskontor for vareformidling til Spitsbergen og for forhyring av arbeidere.